

[Finansministeren.]

skattestrykket er blevet relativt mest tyngende for denne gruppe.

Når det er sagt, vil jeg dog tilføje, at de konservative efter min mening er gået for vidt i deres fortolkning af, hvad der kan betragtes som mellemindtægter, navnlig når det gælder afgrænsningen opefter. Fordi en skatteyder med en bruttoindtægt på f. eks. 33.000 kr. skal have en skattelettelse på ca. 1.200 kr., er det vel ikke nødvendigt at give 5.700 kr. i skattelettelse til ham, der tjener 135.000 kr. Jeg synes rent ud sagt, at de konservative har fordelt deres skattelettelser temmelig skævt. Så vidt jeg kan se, vil ca. 2 milliarder kr. ud af den samlede skattelettelse på 5,2 milliarder kr. tilfalde skatteydere med skattepligtige indkomster, der ligger over 60.000 kr. Efter vor opfattelse vil det være nødvendigt med en anden fordeling, der tager mere hensyn til almindelige løn- og erhvervsindtægter og derved giver en bedre social balance i vor indkomstbeskatning.

Ordføreren for forslagsstillerne er i sin fremsættelsestale inde på, at beskatningen af de sidst tjente kroner, den såkaldte marginale skatteprocent, er for høj og har uheldige virkninger for arbejdslyst og initiativ. De konservatives forslag vil da også medføre, at marginalskatteprocenten på 50 og 60 nedsættes med 10-15 procentpoints, men det gælder kun for nogle indkomster. På mange indkomstrin, hvor de nuværende marginalsatser er lige så høje som dem, jeg lige har nævnt, nedsættes marginalskatteprocenterne efter forslaget kun med 2-3 procentpoints. Det forekommer mig at være lidt småt, når man nu mener at have råd til et så stort provenutab for statskassen. Også dette viser skævheden i lovforslaget.

De konservative foreslår ikke den skattefri bundgrænse forhøjet. Jeg er enig i, at det, hvis der bliver råd til skattelettelser, er mest fornuftigt at sænke selve procenterne, men måske bør man dog i forbindelse med mulige skattelettelser overveje, hvad vi kan gøre specielt for at lette marginalskatteprocenterne for de laveste indtægter; jeg tænker her især på pensionisterne. Måske burde vi indføre et kortere første trin i statsskatteskalaen med en væsentlig lavere procent. Det vil bevirke, at en merindtægt på disse indkomstrin ikke længere fører til, at marginalskatteprocenten pludselig springer i vejret fra 0 til 40; vi ved jo,

hvad det har givet og giver af problemer. En blidere overgang ville af de fleste nok blive opfattet som mere rimelig. Jeg er klar over, at der her er tekniske problemer, som må indgå i overvejelserne om mulighederne for at gennemføre en sådan tanke.

Som jeg allerede har nævnt, rejser lovforslaget og forslagsstillerens øvrige tanker om skattelettelse imidlertid spørgsmålet, om det vil være økonomisk forsvarligt at gennemføre skattelettelser af det foreslåede omfang. Ordføreren for forslagsstillerne var i fremsættelsestalen inde på, at der må gennemføres et helt nyt princip for statens budgetlægning. Skatteprocenterne skal ikke fastsættes ud fra udgiftsbehovet; i stedet skal man begynde med at fastlægge skatteprocenterne og derudfra planlægge udgiftsforløbet. Det er en tanke, vi i den senere tid også har hørt fra anden side.

Det kan lyde meget besnærende, men kan det holde for en nærmere analyse? Det må fortsat være noget meget væsentligt, at der føres en forsvarlig økonomisk politik — og altså i dette tilfælde en forsvarlig skatte- og finanspolitik. I det foreliggende forslag går de konservative ud fra deres egne forslag til omfattende besparelser og fremsætter så et forslag om skattelettelser, som forudsætter, at disse foreslåede besparelser gennemføres. Men bliver de det? Hidtil har der kun været tilslutning til en del af de besparelser, som de konservative har foreslået, og nogle af forslagene står de konservative jo helt alene med.

Mon ikke det ville være rigtigere fortsat at behandle skatteudskrivningens størrelse og niveauet for de offentlige udgifter i sammenhæng og så samtidig tage hensyn til finanspolitikens indflydelse på den økonomiske aktivitet og udviklingen på betalingsbalancen over for udlandet? Jeg er ikke i tvivl om, at sådan må det fortsat være. Det er i hvert fald regeringens opfattelse, og så vidt jeg forstår, ønsker nu også de konservative at deltage i sådanne samlede overvejelser.

Må jeg i denne forbindelse understrege, at det er regeringens ønske, at skatteudskrivningen i 1974 bliver så lav som overhovedet muligt. Men før man kan tage stilling til, i hvilket omfang det vil være forsvarligt at nedsætte skattesatserne til næste år, må vi have et tilstrækkeligt overblik over de of-